

dala se pohnouti k souloží slibem manželství a důvěřovala skoro 10 let tomuto slibu, mimo to odmítla návrh jiného muže ke sňatku s odůvodněním, že má milence a koupila si se zřetelem ke slibu manželství danému jí žalovaným prádlo jako výbavu. Pochybil tedy odvolací soud, pokud vycházel z názoru, že mezi stranami nedošlo k zasnoubení a že důsledkem toho není žalobkyně oprávněna požadovati náhradu za věci do výbavy koupené. Bude tedy na odvolacím soudu, aby se obíral otázkou, zda žalobkyně koupí prádla nějakou škodu utrpěla a v jaké výši.

Čís. 14286.

Předpis prvního odstavce čl. 273 obch. zák. zahrnuje též liberalitu a může proto i darování býti obchodem; v tom případě není k darovací smlouvě bez skutečného odevzdání věci potřeba formy notářského spisu.

Domněnku druhého odstavce čl. 274 obch. zák. lze zvrátiti jen obsahem dlužního úpisu sama.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1935, Rv I 2063/34.)

Žalobce byl ředitelem filiálky banky v J. a byl po její fusi s bankou v P. pensionován. Banka, v jejímž čele žalobce stál, byla v obchodním spojení s žalovanou firmou J. Sch. v J. Žalobce vešel i ve společenský styk se žalovanými veřejnými společníky žalované firmy. Byl též nápomocen žalované firmě a konal pro žalovanou i jiné práce, které nepatřily k jeho povinnostem jako ředitele banky, a to práce, které nesouvisely s poměrem banky k žalované firmě. Žalobce byl poradcem žalované ve věcech daňových, zakročoval o odpis daní, byl volán k žalované často na poradu v jejích obchodních záležitostech a doporučoval i zboží žalovanou vyráběné komitentům banky. Dopisem ze dne 26. února 1929 zavázali se žalovaní, jak žalobce tvrdí, mu pomoci za služby jím prokázané, když by se žalobci v pozdějších letech nevedlo dobře, obzvláště v nemoci, při neschopnosti k výdělku, při nezaměstnanosti nebo v jiných případech potřeby. Tento závazek byl v tomto dopise žalovanými tak precisován, že se tito zavázali, když by žalobce je žádal o podporu, jej na dobu 10 roků podporovati měsíčně částkou 4.000 Kč. Poněvadž žalobce byl pensionován, domáhá se žalobou na žalovaných, opíraje se o uvedený jejich závazek, zaplacení zadrželých splátek za 22 měsíců. **N i ž š í s o u d y** žalobě nevyhověly, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: V prohlášení ze dne 26. února 1929 slibuje žalovaná strana platiti žalobci měsíčně 4.000 Kč po dobu 10 let proto, že žalobce jí mnoho let radou a skutkem pomáhal udržeti existenci. Že by toto pomáhání radou a skutkem bylo se dalo v úmyslu požadovati za to nějakou náhradu, netvrdí ani sám žalobce. Že se dalo bez takového úmyslu, vychází zřejmě z prohlášení ze dne 26. února 1929 »wenn es dir im späteren Leben nicht gut gehen sollte«. Nestalo-li se však v úmyslu úplatném, pak prohlášení ono mělo býti dobrovolnou odměnou žalobci, tedy darováním. K takovému však by bylo třeba formy notářského spisu a nebyla-li forma tato zachována, jest neplatné podle § 1 lit. d) zák. ze

dne 25. července 1871 čís. 76 ř. z. Odvolati se na ustanovení článku 317 obch. zákona v tomto případě nelze, poněvadž nejde o smlouvu ve smyslu obchodního zákona. Článek 273 obch. zák. praví, že smlouvy obchodníkem uzavřené platí v pochybnostech za patřící k provozování obchodní živnosti, avšak darování nepatří k provozování obchodní živnosti, nejde tedy o věc obchodní vůbec a platí tedy neomezené ustanovení zák. čís. 76/1871. To, že činnost žalobcova dala se ve prospěch obchodní živnosti žalované, nečiní darování ještě věcí obchodní. Jest proto žaloba pro neplatnost prohlášení ze dne 26. února 1929 neodůvodněna. Poněvadž jedině toto prohlášení jest důvodem a podkladem žaloby, nebylo odvolání vyhověno.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu nové rozhodnutí.

D ů v o d y :

Nelze přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že ujednání ze dne 26. února 1929, jež tvoří podklad žalobního nároku, jest neplatné pro nedostatek notářského spisu. I kdyby šlo o darování, přicházelo by v úvahu darování odměnné podle § 940 obč. zák., neboť bylo podle dopisu ze dne 26. února 1929 učiněno, hledíc k zásluhám žalobcovým oproti žalované firmě. Žalovaní jsou však kupci a podle domněnky, vyslovené v prvním odstavci čl. 274 obch. zák., platí smlouvy s kupcem uzavřené v pochybnosti za náležející k provozu obchodní živnosti. Tato právní domněnka platí, jakmile jest alespoň pochybno, zda smlouva, uzavřená kupcem, patří k provozu jeho živnosti, a jest vyloučena pouze tehdy, když podle povahy právního jednání nebo podle okolností případu jest nepochybně zřejmo, že smlouva nemá s provozem živnosti nic společného, což v tomto případě nelze tvrditi. Předpis prvního odstavce čl. 273 obch. zák. zahrnuje v sobě též liberalitu a může proto i darování býti obchodem. Je-li však obchodem, není podle čl. 317 obch. zák. zapotřebí k jeho platnosti notářského spisu (srov. rozh. sb. n. s. čís. 7197, 8972, 11185). Ostatně přichází zde v úvahu i ustanovení druhého odstavce čl. 274 obch. zák., podle něhož dlužní úpisy kupcem podepsané platí za podepsány v provozu obchodní živnosti, pokud z nich nevyplývá opak. Jde zde o domněnku, vyvratitelnou jen obsahem dlužního úpisu samého. Že by z uvedeného dopisu vyplývalo, že nebyl podepsán v provozu obchodní živnosti žalovaných, nelze tvrditi. Poněvadž se odvolací soud neobíral řešením ostatních otázek, bylo rozhodnuto jak se stalo.

Čís. 14287.

Městská rada pražská jest oprávněna uzavíratí nájemní smlouvy.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1935, Rv I 459/35.)

Proti mimosoudní výpovědi podle § 565 c. ř. s. namítl žalovaný mimo jiné, že nájemní smlouva dosud ani řádně nebyla uzavřena, poněvadž její uzavření žalujícíím městem P. nebylo dosud schváleno příslušnými